

GENIUL

AL DOILEA VOLUM
DIN TRILOGIA LEGENDA

MARIE LU

Traducere din limba engleză
de INES HRISTEA

JUNE

4 IANUARIE. ORA 19:32.

ORA STANDARD OCEAN.

LA 35 DE ZILE DUPĂ MOARTEA LUI METIAS.

LÂNGĂ MINE, DAY SE TREZEȘTE BRUSC DIN SOMN. FRUNTEA ÎI E acoperită cu sudoare, iar obrajii îi sunt scăldați în lacrimi. Respiră greoi.

Mă aplec deasupra lui și îi dau la o parte de pe față o șuviță de păr umedă. Rana de la umăr a început deja să se cicatrizeze, dar zvâcnește la fiecare mișcare pe care o fac. Day se ridică în capul oaselor, se freacă la ochi și se uită în jur de parcă ar căuta ceva prin vagonul de tren care se leagănă. Privește mai întâi stiva de lăzi aflată într-un colț, în întuneric, apoi pânza de sac de pe podea și desaga cu mâncare și apă dintre noi. Îi ia un minut să-și dea seama unde e, să își aducă aminte că ne-am urcat într-un tren care se îndreaptă spre Vegas. Trec câteva secunde până se relaxează, sprijinindu-se de perete.

Îl bat ușor pe mână.

— Ești bine?

Asta a devenit întrebarea mea constantă.

Day ridică din umeri.

— Da, murmură el. Am avut un coșmar.

Au trecut nouă zile de când am evadat din Batalla Hall și am scăpat din Los Angeles. De atunci, Day are coșmaruri ori de câte ori închide ochii. După ce am fugit, prima dată când am apucat să ne odihnim câteva ore, într-un triaj abandonat, Day s-a trezit urlând. Am avut noroc că nu l-a auzit niciun soldat, niciun polițist. După asta, am prins obiceiul de a-l mângâia pe păr și de a-l săruta pe frunte, pe obraji și pe pleoape imediat după ce adoarme. Se mai trezește și acum înlăcrimat și

suspînând, căutând din priviri cu disperare lucrurile pe care le-a pierdut. Dar măcar toate acestea se întîmplă în tăcere.

Uneori, cînd Day rămîne tăcut, ca acum, mă întreb dacă nu cumva a luat-o razna. Nu pot să îl pierd. Îmi repet mereu că motivele sunt de natură practică: în momentul ăsta, niciunul dintre noi nu ar prea avea șanse să supraviețuiască pe cont propriu. Iar abilitățile lui le completează pe ale mele. În plus... nu aș mai avea pe cine să protejez. Și eu vărs lacrimi; dar întotdeauna aștept ca Day să adoarmă și abia apoi mă pun pe plîns. Azi-noapte – din cauza lui Ollie. Mi se pare cumva prostește să plîng din cauza unui câine, cînd autoritățile Republicii ne-au ucis familiile, dar nu mă pot abține. Metias a fost cel care mi l-a adus pe Ollie: era un ghemotoc alb, cu labe disproporționat de mari, urechi blege și ochi căprui, plini de căldură. Era cea mai dulce și mai neajutorată ființă pe care o văzusem vreodată. L-am părăsit pe Ollie, pe băiatul meu.

— Ce ai visat? îi șoptesc lui Day.

— Nimic memorabil, îmi răspunde el, foindu-se.

Apoi, figura i se schimonosește pentru că, din greșeală, și-a frecat de podea piciorul rănit. Durerea îl face să se încordeze. Îmi dau seama căt de contractați îi sunt sub mînele cămășii mușchii supli, căliți de traiul pe străzi. Respiră pe gură, întretăiat.

Cum m-a lipit de zid, acolo, în alee... Căt nesaț a fost în primul lui sărut! Jenată, îmi mut atenția de la gura lui și încerc să alung amintirea.

Day îmi face semn din cap către ușile vagonului.

— Unde suntem acum? Ar trebui să ne apropiem, nu?

Mă ridic, fericită că îmi pot îndrepta atenția spre alte lucruri și, sprijinindu-mă de peretele care se leagănă, mă uit afară, pe fereastra micuță a vagonului. Peisajul nu s-a schimbat prea mult – șiruri nesfârșite de blocuri-turn, fabrici, coșuri de fum și vechile autostrăzi șerpuite, cărora ploaia de după-amiază le dă nuanțe de albastru și mov-cenușiu. Încă străbatem sectoarele-mahala. Care arată aproape identic cu cele din Los Angeles. În depărtare, un baraj enorm ocupă jumătate din orizont. Aștept pînă cînd un JumboTron trece în zbor pe lângă tren și

atunci mijesc ochii ca să disting literele minuscule din colțul de jos al ecranului.

— Boulder City, Nevada, anunț. Suntem foarte aproape. Probabil că trenul o să oprească aici o vreme, dar apoi n-ar trebui să dureze mai mult de treizeci și cinci de minute ca să ajungem în Vegas.

Day încuviințează din cap. Se apleacă, dezleagă gura desagii cu provizii și scormonește după mâncare.

— Foarte bine. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai curând o să-i găsim pe Patrioți.

Mi se pare distant. Uneori, Day îmi povestește care sunt lucrurile pe care le vede în coșmarurile sale – cum a picat Examenul, cum a pierdut-o pe Tess pe străzi sau cum a fugit de patrulele antiepidemice. Mai sunt și acele vise urâte legate de faptul că e cel mai căutat infractor din Republică. Alteori, când îl cuprinde o astfel de stare și nu îmi spune ce a visat, știu că a avut coșmaruri cu familia lui – cu mama sa sau cu John murind. Poate că e mai bine că pe astea nu mi le povestește. Le am eu pe ale mele; nu sunt sigură că aş putea să le duc și pe ale lui.

— Ești hotărât să-i găsești pe Patrioți, nu? îi spun în timp ce el scoate din sac o bucată râncedă de scovergă.

Nu e prima dată când îl iau la întrebări privitor la încăpățânarea asta a lui de a ajunge în Vegas, așa că am grijă cum abordez subiectul. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Day să creadă că nu îmi pasă de Tess sau că mi-e frică de o întâlnire cu faimosul grup de rebeli din Republică.

— Tess i-a urmat de bunăvoie. Oare n-o punem în pericol dacă încercăm s-o luăm înapoi?

Day nu îmi răspunde imediat. Rupe scoverga în două și îmi oferă o bucată:

— Ia și tu! N-ai mai mâncat de mult.

— Nu, mulțumesc. Nu-mi place coca prăjită, îl refuz eu politicos.

Dacă aş putea, mi-aş lua cuvintele înapoi. Day își pleacă privirea și pune a doua bucată în desagă, după care, în liniște, începe să își mănânce porția. Ce prostie, ce prostie mare am putut să spun! „Nu-mi place coca prăjită.” Parcă și aud ce îi trece lui Day prin minte: „Săraca fată bogată,

cu manierele ei elegante... Își permite să strâmbie din nas. " Mă dojenesc în gând și îmi propun ca, data viitoare, să fiu mai atentă.

După câteva îmbucături, Day îmi răspunde:

— Nu pot s-o las pe Tess fără să știu că e în regulă.

Sigur că nu poate. Day nu ar părăsi-o pe niciuna dintre persoanele la care ține, cu atât mai puțin pe această fetiță orfană, care a crescut cu el pe străzi. Pe de altă parte, înțeleg și importanța întâlnirii cu Patrioții – în fond, rebelii ne-au ajutat pe mine și pe Day să scăpăm din Los Angeles. Sunt mulți și bine organizați. Poate că știu ce fac autoritățile cu fratele mai mic al lui Day, cu Eden. Poate ar putea chiar să ne ajute să vindecăm rana infectată pe care o are Day la picior. Din dimineața aceea fatidică, când doamna comandant Jameson l-a împușcat și l-a arestat, plaga a fost când mai bine, când mai rău. Acum, piciorul lui stâng e o masă de carne sfâșiată, însângerată. Are nevoie de asistență medicală. Și totuși, avem o problemă.

— Patrioții nu ne vor ajuta dacă nu-i plătim. Ce-am putea să le dăm?

Ca să fiu cât mai convingătoare, bag mâna în buzunare și scot la iveală economiile noastre neîndestulătoare. Patru mii de bancnote. Asta e suma pe care am avut-o la mine înainte să evadăm. Nu-mi vine să cred cât de mult duc dorul luxului! Și când mă gândesc că familia mea are o avere de milioane, bani la care niciodată nu voi mai avea acces...

Day a dat gata scoverga și se gândește la ce-i spun, strângând din buze.

— Da, știu, îmi răspunde, trecându-și o mână prin părul blond, încâlcit. Dar ce propui să facem? La cine altcineva putem să mergem?

Dau din cap neajutorată. În privința asta, are dreptate; deși nu îmi doresc să-i revăd pe Patrioți, nu prea avem de ales. Atunci când ne-au ajutat să evadăm din Batalla Hall, când Day era încă leșinat, iar eu eram rănită la umăr, i-am rugat să ne lase să mergem cu ei în Vegas. Am sperat că ne vor ajuta și pe mai departe.

Însă ne-au refuzat.

— Ne-ai plătit să-l scăpăm pe Day de la execuție. Nu să vă cărăm până în Vegas, mi-a spus Kaede. Vino-ți în fire! Soldații republicani sunt

pe urmele voastre. Iar noi nu suntem organizație filantropică. Fără bani, eu nu-mi mai risc capul pentru voi.

Până în clipa aia, eram aproape convinsă că Patrioților le păsa de noi. Dar vorbele lui Kaede m-au adus cu picioarele pe pământ. Ne ajutaseră doar pentru că-i dădusem barmaniței 200 000 de bancnote, banii pe care îi promisem ca recompensă pentru capturarea lui Day. Și chiar și așa, fusesem nevoită să duc muncă de convingere cu ea pentru a-și trimite camarazii să ne ajute.

Să-i dea voie lui Day s-o vadă pe Tess... Să-l ajute să-și îngrijească piciorul rănit... Să ne dea informații cu privire la locul unde se află Eden... Toate chestiile astea presupun mituirea unor oameni. Ce n-aș fi dat să mai fi avut timp să iau niște bani înainte de plecare!

— Vegasul e cea mai proastă alegere pentru noi doi, îi spun lui Day în vreme ce, cu grijă, îmi masez umărul în curs de vindecare. Și s-ar putea ca Patrioții să nu vrea nici măcar să ne vadă. Încerc să mă asigur că am analizat situația din toate unghiurile.

— June, știu că nu-i consideri pe Patrioți tovarășii noștri. Ai fost învățată să-i urăști. Dar, pentru noi, ei chiar reprezintă potențiali aliați. În organizația lor am mai multă încredere decât în stat. Tu nu?

Nu știu dacă și-a dorit să mă jignească prin vorbele astea. Pur și simplu nu a priceput ce vreau să spun: că probabil Patrioții nu ne vor ajuta, și atunci vom rămâne blocați într-un oraș militar. I se pare că ezit fiindcă nu am încredere în ei. I se pare că undeva, în adâncul sufletului, am rămas încă acea June Iparis, copilul de aur al Republicii... Că încă sunt credincioasă acestei țări... O fi adevărat? Acum sunt o infractoare și niciodată nu mă voi mai putea întoarce la viața confortabilă de dinainte. Gândul ăsta îmi lasă un gol în stomac, de parcă încă aș mai tânji să fiu copilul de aur al Republicii. Poate că încă mi-o doresc.

Dar dacă nu mai sunt ce am fost, atunci cine sunt?

— Bine. O să încercăm să-i găsim pe Patrioți, conchid.

E limpede că nu voi putea să-l fac să se răzgândească.

Day încuviințează din cap.